

Цифрова крепост

Дан Браун

ПРОЛОГ

Пласа де Еспаня

Севиля, Испания

11:00 сутринта

Казват, че миг преди смъртта всичко ти ставало ясно. Енсей Танкадо вече знаеше, че това е истина. Той се хвана за гърдите и се свлече на земята, обзет от агонизираща болка и осъзнал ужаса на грешката си.

Отнякъде се появиха хора, наведоха се над него, опитваха се да му помогнат. Но Танкадо не искаше помощ... вече бе прекалено късно за това.

Като трепереше конвулсивно, той вдигна лявата си ръка и с мъка изправи пръстите си. Виджте ръката ми! Гледаха го, но беше ясно, че не го разбират.

На пръста му имаше гравирани златен пръстен. За миг, за един кратък миг, надписът по него проблесна под андалузкото слънце. И Енсей Танкадо осъзна, че този пръстен е последното, което му е писано да види.

1.

Бяха в Смоуки Маунтинс в любимия си мотел. Дейвид я гледаше усмихнато:

- Е, красавице, какво ще кажеш? Ще се омъжиш ли за мен?

Тя го гледаше от леглото с балдахина и знаеше че той е избраникът на сърцето ѝ. Единственият. Завинаги. Взря се в тъмозелените му очи и точно в този миг се разнесе оглушителен звън. Който ѝ го отнемаше. Тя посегна към него, но ръцете ѝ уловиха само празния въздух.

Дразнещият звън на телефона изтръгна Сюзан Флечър от обятията на съня. Тя изохка разочаровано, седна в леглото и посегна слепешката за слушалката.

- Ало?

- Сюзан, Дейвид се обажда. Събудих ли те?

Тя се усмихна и се претърколи в леглото.

- Тъкмо те сънувах. Защо не дойдеш да попалуваме?

Той се засмя.

- Още е тъмно.

- Ммм... - сладно простена тя. - Значи просто трябва да дойдеш и да попалуваме. И ще поспим заедно, преди да потеглим на север.

Дейвид се засмя притеснено.

- Точно затова ти се обаждам. За екскурзията ни. Налага се да я отложим.

Внезапно Сюзан се разсъни.

- Какво!?

- Съжалявам. Налага се да напусна града. Но утре се връщам. И ще заминем вдругиден рано сутринта. Ще имаме на разположение цели два дни.

- Но аз вече направих резервации... - обидено каза Сюзан. - Запазих старата ни стая в "Стоун Манър".

- Знам, но...

- И довечера трябваше да празнуваме... половин година. Нали все пак помниш, че сме сгодени?

- Сюзан... - въздъхна той, - нека не се задълбочаваме. Долу ме чака кола. Ще ти се обадя от самолета и ще ти обясня всичко.

- От самолета?... - повтори тя. - Какво става? Как така университетът...

- Не е университетът. Казах ти, ще ти се обадя и ще ти обясня. Трябва да тръгвам. Ще ти звънна, обещавам ти най-тържествено.

- Дейвид! - извика тя. - Какво...

Но вече бе късно. Дейвид беше затворил.

Сюзан остана будна в леглото няколко часа в очакване на обаждането. Но телефонът така и не звънна.

Късно следобед Сюзан лежеше във ваната. Беше се потопила в ароматната сапунена пяна и се мъчеше да забрави "Стоун Манър" и Смоуки Маунтинс. "Къде ли е той? - питаше се тя. - И защо не се обажда?"

Горещата вода малко по малко изстиваше. Сюзан тъкмо се готвеше да излезе от ваната, когато безжичният телефон се събуди за живот с приглушен звън. Тя моментално се надигна - разплиска сапунена вода по пода - и сграбчи предвидливо оставената на ръба на ваната слушалка.

- Дейвид?

- Стратмор се обажда - съобщи гласът.

Сюзан се отпусна във водата.

- О... - Тя не успя да скрие разочарованието си. - Добър ден, шефе.

- Надяваше се да е някой по-млад от мен, а? - засмя се гласът.

- Не, сър - притеснено се оправда Сюзан. - Не е точно така...

- Естествено, че е - отново се засмя той. - Дейвид Бекър е страхотно момче. Дано не го изпуснеш.

- Благодаря, сър.

Гласът на шефа ѝ стана по-строг:

- Сюзан, обаждам ти се, защото спешно имам нужда от теб тук.

- Събота е, сър. Нали обикновено не...

- Известно ми е - спокойно я уведоми той. - Но имаме извънредна ситуация.

Извънредна ситуация? Сюзан отново седна във ваната. Стратмор изричаше пред нея тези думи за пръв път. Извънредна ситуация? В "Крипто"? Дори не можеше да си представи за какво може да става дума.

- С-слушам, сър - запъна се тя. - Веднага тръгвам.

- Побързай - нареди той и затвори.

Сюзан Флечър стоеше загърната в хавлиена кърпа и от тялото ѝ се стичаха капки - право върху дрехите, които бе подредила нагънати снощи - къси панталонки за разходките из планината, пуловер за студените планински вечери и новото бельо, което си бе купила специално за нощите. С развалено настроение тя влезе в дрешника за чиста блузка и пола. Извънредна ситуация? В "Крипто"?

Докато слизаше по стълбите, се запита възможно ли е да се случи нещо, което да развали деня ѝ още повече.

Предстоеше ѝ да се убеди, че е възможно.

2.

От десет километра височина Дейвид Бекър мрачно гледаше океана през малкия овален илюминатор на "Лиърджет"-а. Бяха му казали, че телефонът е повреден, така че нямаше никаква възможност да се обади на Сюзан.

- Какво правя тук, по дяволите? - прошепна той. Отговорът, разбира се, беше прост: на този свят имаше хора, на които бе невъзможно да откажеш.

- Господин Бекър - разнесе се по оповестителната система над главата му, - пристигаме след половин час.

Бекър кимна унило на невидимия глас. Прекрасно. Спусна щората на прозореца и затвори очи в опит да дремне поне за малко. Но не можеше да откъсне мислите си от Сюзан.

3.

Волвото на Сюзан спря в сянката на триметровата ограда, увенчана с навита на спирала бодлива тел. Млад служител от охраната сложи ръка върху покрива на колата.

- Пропуска, ако обичате.

Сюзан въздъхна и се приготви да изчака половинминутната процедура по проверка на самоличността ѝ. Охранителят прекара картата през процеп на свързания към компютър скенер, после я погледна.

- Благодаря ви, госпожице Флечър. - Въздъхна едва забележимо и вратата зад него се отвори.

След километър процедурата се повтори пред не по-малко внушително изглеждаща ограда. "Стига, момчета... минавала съм оттук милион пъти".

Когато наближи последната бариера, набитият охранител с автомат на гърдите и в компанията на две възбудени кучета погледна регистрационната табела на колата и ѝ махна да минава. Тя продължи по "Канин Роуд"* още двеста и петдесет метра и влезе в служебен паркинг "С". "Невероятно - помисли си. - Двайсет и шест хиляди служители и дванайсет милиарда долара бюджет... как, за бога, не могат да изкарат уикенда без мен?" Паркира на своето място, и изгаси двигателя.

* На името на генерал-майор Ралф Канин, един от директорите на АНС (1951-52). - Б. пр.

Прекоси украсената със сандъчета с цветя тераса, влезе в главния корпус, мина през още два пропуска и най-сетне се озова в тунела, водещ към новото крило. Следващият контролен пункт бе с кабина за проверка на гласа.

Агенция за национална сигурност (АНС)

Криптографски корпус

Вход само за лица с необходимия допуск

- Добър ден, госпожице Флечър - каза въоръженият охранител.

Сюзан уморено се усмихна.

- Здравсти, Джон.

- Не очаквах да ви видя днес.

- И аз мога да кажа същото. - Тя се наведе към параболичния микрофон и произнесе отчетливо: - Сюзан Флечър. - Компютърът светкавично анализира честотния спектър на гласа ѝ, вратата се отвори с щракване и тя влезе.

Охранителят с възхищение я проследи с поглед, докато тя вървеше по свързващия бетонен тунел. Забеляза, че днес прямият поглед в леко дръпнатите ѝ очи е малко разстроено, че бузите ѝ са леко поруменели и че падащата върху раменете ѝ медночервена коса е току-що изсушена със сешоар. Следваше я ароматна вълна на бебешка пудра на "Джонсънс". Погледът му не можеше да не спре на стройното ѝ тяло, на бялата блузка, под която едва прозираше сутиенът, на дългата до коленете бежова пола и естествено - на краката... краката на Сюзан Флечър.

"Кой би си помислил, че крепят тяло с коефициент на интелигентност 170?"

Дълго продължи да гледа след нея. Накрая, когато тя изчезна по коридора, само поклати глава.

Сюзан стигна края на коридора, където пътят ѝ бе блокиран от кръгла масивна метална врата, като на хранилище. Огромни букви известяваха КРИПТО.

Тя въздъхна, бръкна в кутията на криптерминала и въведе петцифрения си личен идентификационен код. След секунди тежката дванайсет тона стоманена врата бавно започна да се отваря. Сюзан се опита да се съсредоточи, но не можеше да го прогони от мислите си...

Дейвид Бекър. Единственият мъж, когото бе обичала. Най-младият щатен професор на Джорджтаунския университет и гениален специалист по чуждите езици, той вече бе знаменитост в академичните среди. Дарен от природата с фотографска памет и с любов към езиците, той владееше шест азиатски, плюс испански, френски и италиански. Лекциите му по етимология и лингвистика препълваха залите дори с правостоящи и той имаше правилото винаги да остава до късно, за да отговори на всички въпроси. Говореше уверено и увлекателно, без да обръща внимание на влюбените погледи на обожателките си.

Бекър беше мургав, с мъжествени черти, младолик за трийсет и петте си години, зеленоок и убийствено остроумен. Силната линия на челюстта му и здравето му телосложение напомняха на Сюзан за изваяна от мрамор статуя. Въпреки високия си ръст Дейвид бе способен да се движи из корта за скуош по-бързо, отколкото съперниците му можеха да си представят, че е възможно. След разгромните си победи той имаше навика да охлажда разгорещената си глава на чешмичката и гъстата му черна грива ставаше цялата мокра. А след това, с още стичаща се по врата му вода, поздравяваше загубилия със здраво ръкостискане и предлагаше да го почерпи с плодове шейк и бейгъли.

Като на всички млади професори, заплатата на Дейвид бе съвсем скромна. Затова от време на време, когато трябваше да подновява членството си в скуош клуба или се налагаше да плати за оплитането на старата си ракета "Дънлоп" с нов кордаж, той припечелваше по нещо странично с преводаческа работа за правителствени агенции от и около Вашингтон. Точно по такъв повод се бяха запознали.

Една хладна сутрин по време на есенната ваканция Бекър се бе върнал в тристайния си служебен апартамент и бе заварил телефонния си секретар да мига. Прослуша оставеното съобщение, докато пиеше студен портокалов сок. Съобщението не му казваше нищо ново - някаква правителствена агенция имаше нужда от лингвистичните му знания след няколко часа същата сутрин. Единственото странно нещо бе, че Бекър досега не бе чувал за тази агенция.

- Казва се Агенция за национална сигурност - събщи Бекър на няколкото свои колеги, на които се обади с надеждата да научи нещо повече.

Отговорът на всички бе един и същ:

- Искаш да кажеш Съвет за национална безопасност?

След първия подобен разговор Бекър отново прослуша съобщението.

- Не, не... Казват съвсем ясно "агенция". АНС.

- Не съм чувал за тях.

Бекър провери в справочника на правителствените агенции и организации, но и в него не се споменаваха за АНС. Озадачен, накрая той позвъни на един от партньорите си на скоуш, бивш политически анализатор, прехвърлил се на изследователска работа към Конгресната библиотека*. Обяснението на приятеля му го шокира.

* Най-голямата и пълна библиотека на света, намираща се във Вашингтон; основната ѝ функция е да обслужва Конгреса на Съединените щати, но колекциите, услугите, които предоставя, и читалните ѝ са достъпни за всеки гражданин; първоначално била в Капитолия, но днес се разполага в три отделни сгради на района на Капитолийския хълм; годишно се посещава от над един милион души; колекциите ѝ се състоят от над 120 милиона единици, в това число 18 милиона книги, 12 милиона фотографии, 4.5 милиона карти и 2.5 милиона звукови записа на над 450 езика но съхраняваните в нея материали са във всички известни формати. - Б. пр.

Оказа се, че АНС не само съществува, но че е смятана за една от най-влиятелните правителствени организации на света. Занимаваше се от вече половин век със събиране в глобален мащаб и по електронен път на разузнавателни данни и с опазване на класифицираната информация на Съединените щати. Само три процента от американците имаха представа за нейното съществуване.

- АНС - беше се пошегувал приятелят му - е съкращение от "Агенцията не съществува".

Със смес от безпокойство и любопитство Бекър прие поканата на загадъчната агенция. Пропътувал петдесетте километра до щабквартирата, заемаща площ от триста и петдесет декара и дискретно сгушена сред гористите хълмове на Форт Мийд, Мериленд. След като мина през досадните проверки на безбройните пропускателни пунктове, за да получи накрая холографски защитен пропуск на посетител с право да пребивава на територията на Агенцията в продължение на следващите шест часа, го ескортираха до луксозно обзаведения изследователски корпус, където го уведомиха, че ще прекара следобед в осигуряване на "сляпа подкрепа" на Криптографския отдел - елитна група математици, известни като "разбивачи на кодове".

През първия час математиците изобщо не му обърнаха внимание. Обикаляха съсредоточени една огромна маса и говореха на език, който бе абсолютно непонятен за Бекър. Споменаваха се понятия като поточни шифри, самоунищожавачи се генератори, варианти на "раницата", протоколи с нулево знание. Бекър наблюдаваше абсолютно объркан. Хората изписваха символи на милиметрова хартия, умуваха над компютърни разпечатки и непрестанно правеха справки с безсмисления текст, изписан на проектора над главите им:

JHdja3jKHDhmado/ertwtjlw+jgj328

5jhalsfnHKhhhfaf0hhdfgaf/fj37we

ohi93450s9djfd2h/HHrtyFHLf89303

95jspjf2j0890lhj98yhfi080ewrt03

jojr845h)roq+jt0eu4tqefqe//oujw

08UY0IH0934jtpwfiajer09qu4jr0gu

ivjP\$duw4h95pe8rtugvjw3p4e/ikkc

mffuerhfgv0q394ikjrmg+unhvs9oer

irk/0956y7u0poiklOjp9f876qwerqi

След известно време един от тях се смили и обясни на Бекър онова, за което той и сам бе започнал да се досеща. Безсмисленият текст бе код - шифър - групи от цифри и букви, означаващи зашифровани думи. Работата на криптоаналитика се състоеше в това да изследва

кода и да извлече от него оригиналното съобщение, известно като "открит текст". АНС бе повикала Бекър, защото криптоаналитиците подозираха, че откритият текст е на "мандарин" - разновидност на китайския език, някога използвана от прослойката на образованите хора, днес основен език на Китай с изключение на югоизточните провинции. Неговата роля бе да превежда на разбираем език декодираните от математиците символи.

Близо два часа Бекър послушно превежда безкрайния поток символи на мандарин. И след всяка негова интерпретация криптоаналитиците разочаровано поклащаха глави. В желанието си да им помогне, Бекър им подсказа, че всички показани му символи имат една обща характеристика - че са част от писмото, известно като "канджи". Ръководителят на задачата, дългност млад мъж, казваше се Моранте и не спираше да пали нервно цигара от цигара, го изгледа недоверчиво.

- Искаш да кажеш, че тези символи имат няколко значения?

Бекър кимна. После им обясни, че "канджи" е японска система за писане, основана върху модифицирани китайски йероглифи. След това се оправда, че им е давал превод от мандарин, защото това били искали от него.

- Боже Господи - възкликна притеснено Моранте. - Ами да опитаме тогава с канджи.

И като по магия всичко си дойде на мястото.

Криптолозите явно бяха впечатлени, но въпреки това настояха Бекър да превежда символите в разбъркан ред.

- Така е по-добре за теб самия - обясни Моранте, - защото по този начин няма да знаеш какво превеждаш.

Бекър се изсмя. Но забеляза, че никой друг не се засмя.

Когато най-сетне шифърът бе разбит, Бекър нямаше никаква представа какви тъмни тайни е помогнал да бъдат разчетени, но едно нещо бе разбрал без никакво съмнение: в АНС гледаха на разбиването на шифри много сериозно, за което говореше и чекът в джоба му - надвишаваше едномесечната му професорска заплата.

По обратния път през поредицата пропускателни пунктове по главния коридор Бекър бе спрял на самия изход от охранител, който току-що бе оставил слушалката на телефона.

- Господин Бекър, моля, изчакайте тук - учтиво помоли той.

- Какво има? - Бекър не бе очаквал престоят му да продължи толкова дълго и бързаше да се прибере за редовния съботен скуош.

Охранителят сви рамене:

- Шефът на "Крипто" иска да говори с вас. Тръгнала е за насам.

- "Тръгнала"? - засмя се Бекър - дотогава не бе видял нито една жена в АНС.

- Проблем ли е, че съм жена? - разнесе се глас зад гърба му.

Бекър се обърна и се изчерви. После погледна пропуска на гърдите на младата жена. Ръководителят на Криптографски отдел на АНС не само бе жена, но много привлекателна при това.

- Не... - запъна се Бекър. - Аз просто...

- Сюзан Флечър - усмихна се тя и му подаде ръка.

- Дейвид Бекър.

- Моите поздравления, господин Бекър. Разбрах, че сте се представили блестящо. Може ли да поговорим за това?

Бекър се поколеба.

- Всъщност... бързам. - Надяваше се да не постъпва глупаво, като се отнася пренебрежително с най-могъщата разузнавателна агенция на света, но скуошът започваше след четиридесет и пет минути, а той имаше репутация, която трябваше да защитава: Дейвид Бекър никога не закъснява за скуош, за лекции може би понякога, но за скуош - никога!

- Ще бъде съвсем кратка - усмихна се Сюзан Флечър. - Насам, ако обичате.

След десет минути Бекър седеше в ресторанта на АНС на сладкиш и чаша сок от боровинки, потънал в разговор с прелестната началничка на Криптографски отдел на АНС Сюзан Флечър. Не му трябваше много време, за да разбере, че тази трийсет и осем годишна жена не е случаен човек на този висок пост - тя бе от най-умните хора, с които бе говорил. Разговорът им се завъртя около кодове и тяхното разбиране и Бекър установи, че полага сериозни усилия да е на ниво - ново и крайно възбуждащо усещане.

Час по-късно, след като Бекър окончателно бе изпуснал всички шансове да стигне навреме за скуоша, а Сюзан невъзмутимо бе игнорирала три позвънявания на пейджъра си и след третото и двамата притеснено се бяха засмели, те - възрастните и по подразбиране имунизирани срещу ирационални романтични увлечения, докато дискутираха проблеми на лингвистичната морфология и методи за реализация на генератори на псевдослучайни числа, се бяха почувствали като тийнейджъри.

Сюзан така и не обясни истинската причина, поради която бе пожелала да говори с Дейвид Бекър и да му предложи да постъпи на временен договор в сектор "Азиатска криптография". Бе разбрала по страстта, с която младият професор бе разказвал за преподавателската си дейност, че той никога няма да напусне университета. И реши да не разваля атмосферата с разговори по служба. Чувстваше се като гимназистка и искаше да запази това прелестно усещане колкото може по-дълго. Така и стана.

Флиртът им се разви бавно и романтично - откраднати мигове, когато служебните им задължения го позволяваха, дълги разходки из кампуса на Джорджтаун, среднощни срещи на капучино в "Мерлуте", от време на време концерт. Сюзан установи, че се смее на глас много често, отколкото си бе представяла, че е възможно. Разбра, че Дейвид е способен да обърне всичко на шега. А това бе най-доброто лекарство срещу стреса в работата ѝ за АНС.

Една прохладна есенна вечер седяха на стадиона и гледаха как отборът по футбол на университета Рутгерс размазва систематично отбора на Джорджтаунския университет.

- Какво каза, че спортуваш? - пошегува се тя. - Ски?

Бекър простенал театрално.

- Скуош.

Тя го изгледа с престорено неразбиране.

- Същото като ските е - обяснил той ужким на сериозно, - само дето теренът не е толкова хлъзгав.

Сюзан го сръга с лакът.

Лявото крило на Джорджтаун ритна топката извън игрището и си спечели шумното неодобрение на тълпата. Защитниците се затичаха в тръс по местата си.

- А ти? - попита я Бекър. - Спортуваш ли?

- Имам черен пояс по катерене на служебна стълбица.

Бекър изкриви лице.

- Предпочитам спортове, в които можеш да спечелиш.

- Амбициозни сме, а? - усмихна се Сюзан.

Защитникът - звезда в лигата - на Джорджтаун блокира пас и тълпата въодушевено изрева. В този миг Сюзан се наведе и прошепна в ухото на Бекър:

- Доктор.

Той я погледна въпросително.

- Доктор - повтори тя. - Кажй първото, което ти идва наум.

- Игра на асоциации? - Личеше си, че се отнася към тази идея с подозрение.

- Стандартна за АНС процедура. Искам да съм наясно с кого излизам. - После го изгледа строго. - "Доктор"?

Бекър сви рамене.

- Зевс.

Сюзан се намръщи.

- Окей, да опитаме с това... "кухня"?

Отговорът последва без колебание:

- Легло.

Този път Сюзан дяволито изви вежди.

- А сега... "котка"?

- Черва - моментално изстреля Бекър.

- Черва?!

- Да, котешки черва. От тях се прави кордажът на най-добрите скоуш ракети.

- Многоооо приятно - проточи Сюзан.

- И каква е диагнозата? - поинтересува се Бекър.

Сюзан помисли малко.

- Ти си вдетинен сексуално объркан маниак на тема скоуш.

Бекър сви рамене:

- Звучи доста точно.

Това продължи седмици. Отбиеха ли се да хапнат нещо сладко в някое денонощно заведение, Бекър започваше с въпросите си.

Къде е учила математика?

Как е попаднала в АНС?

Как е станала толкова пленителна?

На това Сюзан поруменяваше и отговаряше, че се е усетила жена по-късно от връстничките си. Била дългнеста, непохватна и с шини на зъбите до късни години. Подметна, че според леля й Клара единственото извинение на Бог, че я е създал толкова обикновена, било, че ѝ е дал такъв мозък. Прибързано заключение, помисли си Бекър.

Сюзан му обясни, че интересът ѝ към криптографията започнал още в прогимназията. Президентът на компютърния клуб Франк Гутман, върлинест осмокласник, ѝ написал любовно стихотворение и го зашифровал чрез заместване на буквите с числа. Сюзан го умолявала да ѝ каже за какво става дума в него. Само че Франк закачливо увъртал. Накрая Сюзан цяла нощ се занимавала на фенерче под завивките с шифрованото стихотворение и накрая разбрала секретата - всяко число замествало буква. След това внимателно го декодирала и захласното гледала как привидно случайните числа се превръщат в красивите слова на романтично стихотворение. И в този миг разбрала, че се влюбва... не, не във Франк, а в кодовете и криптографията, на които било съдено да се превърнат в смисъл на живота ѝ.

Двайсетина години по-късно, след като получила магистърска диплома по математика от "Джон Хопкинс"* и започнала аспирантура в Масачузетския технологичен институт** върху тема в областта на теория на числата, тя предала дисертация на тема "Криптографски методи, протоколи и алгоритми за некомпютърни приложения". Изглежда, трудът ѝ бил прочетен не само от научния ѝ ръководител, защото не след дълго се свързали с нея по телефона от АНС и ѝ предложили билет за самолет.

* Университет в Балтимор, основан през 1876. - Б. пр.

** Водещо в областта на инженерните и фундаментални науки висше учебно заведение в Кеймбридж, Масачузетс, основано 1865. - Б. пр.

Естествено всички занимаващи се с криптография знаят за АНС - домът на най-добрите криптолози на планетата. Всяка пролет, докато фирмите от частния сектор се чудят как да съблазнят отличниците на випуските от университетите из целите Щати и им предлагат неприлично високи заплати и опции в акции, АНС наблюдава внимателно, набелязва целите си, след което без много шум се намесва и удвоява най-високите предложения. Пожелае ли нещо АНС, просто го получава. Тръпнеща от нетърпение, Сюзан кацнала на международно летище "Дълес" във Вашингтон, където била посрещната от шофьор на Агенцията, който без забавяне я откарал във Форт Мийд.

Същата година били получили предложение да се явят още четиридесет и един души. Двайсет и осем годишната Сюзан била най-млада от всички. Освен това била и единствената жена. Посещението се оказало не събеседване за назначение, а по-скоро смес от пи-ар-акция и изясняване на биографични подробности за получаване на допуск. След седмица Сюзан и още шестима били поканени повторно. Макар да имала известни колебания, Сюзан отново отишла. Седмината веднага били разделени. Подложили ли ги на тестове с детектор на лъжата, уточнили нуждаещите се от изясняване моменти от биографиите им, след което ги подложили на графологичен анализ и часове безкрайни интервюта, в това число запис на разпити за сексуалните им пристрастия и навици. Когато интервюиращият без никакво притеснение я попитал правила ли е секс с животни, тя едва не си излязла. Задържало я любопитството, перспективата да работи с последните достижения на технологиите и желанието да влезе в "Загадъчния дворец"* и да стане член на един от най-тайните клубове на света - Агенцията за национална сигурност.

* Алюзия с книгата на Джеймс Бамфорд "Puzzle Palace", изд. 1982, първата от съвсем малкото книги, подробно разказващи за организацията и работата на АНС. - Б. пр.

Бекър изслуша разказа ѝ като хипнотизиран.

- Наистина ли те питаха дали си правила секс с животни?

Сюзан сви рамене.

- Рутинна проверка, нищо повече.

- Е... - Бекър положи максимални усилия да скрие усмивката си. - И какво им отговори?

Тя го скрива под масата:

- Казах им "НЕ"! - И добави: - Което поне до снощи бе истина.

В очите на Сюзан Дейвид бе олицетворение на съвършенството, поне както тя си го представяше. Този човек имаше само един недостатък: винаги когато излизаша, настояваше той да плати. Сюзан се измъчваше да го гледа как за една-две вечери оставя на масата равностойността на заплатата си за цял ден, но Бекър бе неумолим. Сюзан се научи да не спори, но тази практика продължаваше да я притеснява. "Печеля повече пари, отколкото зная как похарча - мислеше си тя. - Аз би трябвало да го черпя".

Въпреки това, ако забравеше за старомодните кавалерски наклонности на Бекър, за нея той бе идеалният мъж. Беше състрадателен, умен, забавен и - най-хубавото от всичко - изпитваше искрен интерес към работата ѝ. Независимо дали отиваха до музея "Смитсоуниън", караха колела или загаряха спагети в кухнята на Сюзан, любопитството на Дейвид бе неутежимо. Сюзан отговаряше на онези негови въпроси, на които имаше право, и малко по малко разкриваше пред Дейвид общата несекретна картина на Агенцията за национална сигурност. Онова, което Дейвид научи, бе просто казано завладяващо.

Основана от президент Труман в 00:01 часа на 4 ноември 1952 година, АНС в продължение на близо петдесет години бе най-тайната разузнавателна агенция на света. Изложената на седем страници доктрина за учредяването ѝ по същество дефинираше съвсем прости задължения: защита на комуникациите на правителството на Съединените щати и прехващане на комуникациите на чужди страни.

Покривът на централния корпус на АНС бе буквално задръстен от над петстотин антени, в това число два подобни на гигантски топки за голф и прозрачни за радиовълните купола, скриващи антени със специална конструкция. Самата сграда бе чудовищно голяма - близо двеста декара разгърнатата застроена площ, двойно по-голяма от площта на ЦРУ. Вътре имаше две хиляди и седемстотин километра телефонни кабели и над седем декара прозорци, които не можеха да се отворят.

Сюзан разказа на Бекър за т.н. КОМИНТ* - отдела на Агенцията, отговарящ за глобалното разузнаване - главозамайваща система от подслушвателни постове, сателити и инсталации за снемане на сигнали, пръснати по целия свят. Всеки ден се прехващаха хиляди военни комуникета и безброй разговори и се изпращаха на аналитиците на АНС за декодиране. ФБР, ЦРУ и съветниците по въпросите на външната политика на Съединените щати зависеха от бюлетините на АНС, за да вземат решенията си.

* От Communication Intelligence (комуникационно разузнаване) - обобщаващ термин за прехващане и последваща обработка на чуждестранните комуникации, осъществени чрез радио, телефон или друг електромагнитен начин, и криптологичен анализ на шифровани съобщения. - Б. пр.

Бекър обаче не спираше да се интересува.

- Разкажи ми за декодирането... Каква е твоята роля?

Сюзан му обясни, че някои от прехванатите съобщения са направени от опасни за американските интереси правителства, враждебни фракции и терористични групи, много от които действат на територията на Съединените щати. И тези комуникации често са кодирани. Каза му, че работата ѝ се състои в това да изучава използваните шифри, да ги разбива и да подава на АНС разшифрованите по този начин съобщения. Кое не беше самата истина.

Сюзан изпитваше угризения на съвестта от това, че лъжеше любимия си, но на практика нямаше избор. Само допреди няколко години всичко това е било съвсем точно описание на работата ѝ, но напоследък нещата в АНС се бяха променили. Всъщност цялата криптография се бе променила. Така че новите служебни задължения на Сюзан бяха засекретени и дори много от шефовете на АНС не знаеха точния им характер.

- Шифри... - замислено каза Дейвид. - Добре де, откъде знаеш как да започнеш? Искам да кажа, нали трябва да тръгнеш отнякъде, за да разбиеш един шифър.

Сюзан се усмихна.

- Е, ти поне би следвало да си наясно. Това е като изучаване на нов език. Първоначално текстът ти се струва напълно безсмислен, но с усвояване на правилата, по които е съставен, в него започва да прозира смисъл.

Бекър кимна. Но искаше да научи повече.

Като използваше салфетките в "Мерлути" за писане и концертните програми вместо черна дъска, Сюзан се залови да ограмоти в криптографията своя очарователен преподавател. Първото, за което му разказа, бе за шифъра на Цезар, използващ точен квадрат.

Цезар, разказа му тя, първи в историята използвал за писане шифри. Когато започнали да издебват от засада куриерите му и пренасяните от тях послания били прочитани от нежелани хора, той разработил прост начин да шифрова нарежданията си. Разбъркал текста им така, че съобщението да изглежда лишено от всякакъв смисъл. Естествено не било така. Броят букви във всяко съобщение бил равен на точен квадрат - шестнайсет, двайсет и пет, сто, в зависимост от това колко дълъг бил текстът на онова, което Цезар искал да изпрати. Предварително бил информирал кореспондентите си, когато получат подобно привидно безсмислено съобщение, да попълнят с него по редове квадратна решетка с нужния размер. После трябвало да прочетат текста по колони и така пред тях магически се появявало разбираемо послание.

С течение на времето методът на Цезар за пренареждане на текста бил възприет и от други и бил модифициран така, че да е по-труден за разбиване. Върхът на некомпютърната

криптография настъпил на време на Втората световна война. Нацистите създали сложна шифрова машина, станала известна под името "Енигма". Външно устройството напомняло стара пишеща машина с монтирани в нея месингови ротори, свързани един с друг посредством зъбни предавки, които се въртели взаимосвързано по крайно объркващ начин, за да заместят буквите на открития текст с други, което довеждало до напълно неразбираемо съобщение. Разчитането му било възможно само от онзи, който притежавал същата машина, настроена по същия начин както шифроващата.

Бекър слушаше за пленен. Учителят се бе превърнал в ученик.

Една нощ, по време на организирана от университета постановка на "Лешникотрошачката", Сюзан даде на Дейвид първата проста задача по разбиване на шифър. Той прекара антракта с химикалка в ръка, размишлявайки над 22-буквеното послание:

ПЯГБЯЛ РД ЦД РД ЖЯОНЖМЯФЛД

Досети се едва накрая, когато вече гасяха светлините за следващото действие. За да зашифрова съобщението, Сюзан бе заместила всяка буква с предходната в азбуката. Следователно, за да дешифрира кодирания текст, Бекър просто трябваше да замести всяка буква със следващата я: "А" ставаше "Б", "Б" се превръщаше във "В" и т.н. до "Я", което, разбира се, ставаше "А". Той бързо направи това и сам се изненада от удоволствието да разчете петте прости думи:

РАДВАМ СЕ ЧЕ СЕ ЗАПОЗНАХМЕ

Бързо надраска късия си отговор и ѝ го даде:

З ЯЖ

Сюзан го погледна и лицето ѝ засия.

Бекър не се сдържа и се усмихна - вече бе на трийсет и пет, а се вълнуваше като ученик. Никога не бе привличан толкова силно от жена. Деликатните ѝ черти и мекият поглед на кафявите ѝ очи му напомняха за една стара реклама на Есте Лодер. Тялото на Сюзан може някога да бе било дългнесто и непохватно, но сега тя бе станала гъвкава като върбова клонка. Беше стройна и висока, с пълни стегнати гърди и абсолютно гладък корем. Дейвид обичаше да се шегува с нея, че за първи път има възможност да излиза с представящ бански костюми фотомодел с докторат по приложна математика и теория на числата. Месеците се търкаляха и постепенно двамата започнаха да усещат, че са намерили нещо, което може да продължи цял живот.

Бяха изминали около две години след запознаването им, когато Дейвид някак неочаквано и за себе си ѝ направи предложение. Бяха както обикновено на екскурзия в Смоуки Маунтинс. Лежаха в любимото си легло с балдахин в "Стоун Манър". Даже не бе купил пръстен... просто го каза без никаква подготовка. Точно това най-много ѝ харесваше в него - спонтанността. Целуна го продължително и силно. Той я взе в ръцете си и нежно съблече нощницата ѝ.

- Ще приема това за "да" - прошепна той, а след това се любиха цяла нощ на светлината на припукващия в камината огън.

Тази магическа нощ бе преди половин година, преди неочаквано да повишат Дейвид до завеждащ катедра "Съвременни езици". Оттогава връзката им постепенно бе отслабвала.